

LÁSKA PRO ZAČÁTEČNÍKY

Jak láska končí, jsem pochopil naráz, když mi táta a máma řekli, že se rozcházejí. Bylo to jako, když vypínáš počítač, vidíš před sebou, jak se jednotlivá okna zavírají, jedno za druhým mizí, všechno tmavne, až zbyde jen malá světlá tečka a i ta časem zmizí.

Řekli mi: „Budeme vždycky tvými rodiči. Rozvádíme se, ale to znamená, že odcházíme jeden od druhého, ale ne od tebe.“ Přemýšlel jsem, jaký asi byl ten okamžik kdysi, když láska mezi nimi vznikla, jak se nastartoval počítač lásky, aniž by se ho kdokoli dotknul. Táta a máma ještě řekli, že se budou mít nadále rádi, jen už to není ten určitý druh lásky jako dříve. Přikývnutím jsem vyjádřil falešné porozumění a naposled jsem je společně objal. Bylo mi jasné, že v tu chvíli spolupracuji s virem, který způsobil zhroucení operačního systému lásky.

Přesně si pamatuji den, kdy mi táta s mámou tuhle informaci předhodili. Právě to ráno si mě

totiž zavolal ředitel a sdělil mi, že budu reprezentovat školu na vědecko-technické soutěži. To bylo něco, o čem jsem celý rok snil. Ale pak jsem přišel domů a viděl jsem ve dveřích stát zkroušeného tátu a mámu, jak si utírá slzy. „Láska mezi námi prostě skončila.“ Tahle mámina věta se mi honila hlavou pokaždé, když jsem si bral batoh a šel jsem spát k jednomu anebo k druhému, k mámě nebo k tátovi, podle toho, jak to bylo stanoveno v uspořádání péče. Najednou jsem měl dva domovy a dvě trasy pro cesty do školy na kole a někdy jsem se cítil jako dvojník sebe sama. A ráno mi to vždycky chvilku trvalo, než jsem si uvědomil, kde jsem se to vlastně probudil, tady anebo tam.

Ještě jsem se nerozhodl, kde budu mít počítač. Nazval jsem ho „Sofoniáš bezdomovec“. Má jméno, protože je to můj nejlepší přítel. Je snazší nařukat do něho všechny bolesti a potom stisknout klávesu „vymaž“, než se svěřit někomu živému, protože to už se zrušit nedá.

Všichni v naší výběrové třídě to věděli, a dokonce se mi snažili projevat soucit. Gil304, nejlepší v matice v naší třídě, který byl taky vybrán, aby reprezentoval školu na té soutěži, prohlásil, že to je obvyklá záležitost a že rodiče jsou prostě součástí statistiky. V naší výběrové třídě má jenom Tom48 rodiče, kteří jsou dosud spolu.

Tom48 je navzdory svému jménu dívka a vždy, když dostaneme nového učitele a ten si přečte se-

znam žáků, je přesvědčen, že se jedná o kluka a osloví ji v mužském rodu. Tom to ale nerozčiluje. Naopak, docela dobře se tím baví a považuje to za výhodu. Snaží se setřít rozdíly mezi pohlavími a ve svých očích je jakoby nositelkou obou. Lidi se tak na ni dívají z různé perspektivy a nepovažují za samozřejmou skutečnost, že je dívka. Tom⁴⁸ – odbornice na astronomii – vybrána do školní reprezentace.

My dva spolu téměř nemluvíme, ale posíláme si maily, zpravidla v noci, když ona pozoruje svým teleskopem nebe.

Já vždycky do záhlaví mailu píšu, v kterém z obou míst se zrovna nacházím.

Moje uživatelské jméno je samozřejmě Sofoniáš, bez čísla, protože na síti kromě mě žádný jiný Sofoniáš není a skutečný Sofoniáš se spolu se mnou stěhuje z domu do domu, jako by to byl želví krunýř. A přestože mi táta i máma navrhli, že mi koupí nový počítač, abych měl v každém domě jeden, já dávám přednost mít u sebe stále svůj starý počítač.

Místo abych se připravoval na soutěž a sbíral informace o nových programech, zadal jsem do vyhledávače slova „konec lásky“. Síť mi poskytla výrazy nejstrašnějších ponížení jako „zrádce“, „šmejď“, „duševní týrání“ – v ženském i mužském rodě. Jediná věta, která se hodila pro tátů a mámu, byla – „změnil jsi se“. Nelze vyloučit, že na konci

lásky je v textovém editoru něco jako pokyn „zaměň“. Mámu a tátu teď spojovala jenom ta soutěž. Táta mi dokonce slíbil, že si vezme volno ze své advokátní kanceláře, aby tam se mnou mohl jít. Máma zase slíbila, že všechno natočí na video, aby zůstala památka „budoucím generacím“. Pro samé nadšení si ani nevšimli, že sice na krátkou dobu, ale že přece jen budou spolu.

Gil304 chtěl, abychom trénovali ve dne v noci. Chtěl za každou cenu zvítězit nad přírodovědným gymnáziem z Jeruzaléma, které už po dobu pěti let neustále poráželo to naše, Telavivské. A přišel čas, aby byl pohár přenesen z hor Jeruzaléma k moři do Tel Avivu.

Ve škole nám říkaj „šprti“, ale pro nás to už dávno není urážka.

To jsem se naučil od Tom48, kterou se každou chvíli někdo snažil urazit, protože je děvče s chlapeckým jménem, ale hlavně proto, že jejím koníčkem je pozorovat vzdálené galaxie, což je v očích ostatních žáků dost divná záliba. Dokonce objevila novou hvězdu, která po ní bude pojmenována. V mailech mi píše o tom, jak se hvězdy neustále přibližují a vzdalují a jak na mapě nebe je všechno nevyzpytatelné.

Jednou se Tom48 podařilo rozpoznat i vlasatou kometu.

Gil304 k ní někdy chodil v noci pozorovat teleskopem nebe a zval se k ní i za takových nocích,

kdy byla obloha zakrytá mraky. Já jsem si to nikdy netroufl. Snad po soutěži sebere Sofoniáš odvahu a naťuká mail s prosbou pro mě. Společným rozhodnutím jsme došli k závěru, že se vzdám účasti v soutěži, a dokonce jsem poslal vysvětlující dopis, který můj nejlepší přítel vylovil ze sítě za dvě vteřiny na stránkách úředních dopisů.

„Vážený pane řediteli, děkuji Vám za projevenou důvěru, ale s politováním Vám musím sdělit, že nadále nemohu být součástí reprezentace... bla bla bla.“

Byl jsem spokojený, formulace konce měla úroveň.

Tom48 jsem poslal kopii. Byl jsem rád, že mi neodpověděla. V síti je před ní čtyřicet sedm Tomů. Nemám zdání, jestli jsou mezi nimi taky dívky. Pro mě je Tom48 jedna a jediná a doufám, že se jí to jednoho dne odvážím říct.

Existuje smrtící virus, který ničí operační systém lásky. Kdyby to byl úkol v soutěži, rád bych se jí zúčastnil, ale láska se ani trochu nepočítá mezi vědecké disciplíny, na rozdíl od matematiky a fyziky. Ovšem vědeckých prací a výzkumů je na síti tolik, že i nejrychlejší Sofoniáš by se z toho zahltil a následně vypověděl službu.

Můj Sofoniáš našel titulky „jak začít“ a „jak skončit“, ale na otázku „proč končí láska“ odpověď na síti nenašel.

Gil304 přišel s myšlenkou, že láska je nekonečné číslo, a proto všechny výpočty selhávají. Podle jeho statistiky se předpoklady, že budou objeveny vědecké podklady pro lásku, rovnají nule.

Tom48 se domnívala, že láska se vypařuje jako plyn anebo pohlcuje sama sebe jako černá díra, a nakonec došla k závěru, že lásku lze přirovnat jedině k velkému třesku.

A zrovna já, kterého všichni považují za počítačového nadšence, jsem došel k závěru, že všechno je spojené s chemií a se substancemi, které uvolňuje mozek. Ale mezi tátou a mámou už nic neproudilo, když mi oznámili svůj rozchod.

Táta se držel kufru, s kterým jsme jezdili na rodinné dovolené a na němž se ještě pořád skvěly nálepky z různých letišť. A máma si zakrývala oči kuchyňskou utěrkou. Připadal jsem si jako blázen, jako někdo, kdo patří do třídy hlupáků. Jak jsem jen mohl nečíst znakovou řeč. Vždyť ikonky byly zřetelně viditelné a lišta přede mnou jasně čitelná. Mlčení. A nepřítomnost otce a jeho výmluvy, že musí pracovat do pozdních nočních hodin a jeho náhlé cesty do ciziny. Máma svěruje svá tajemství přítelkyním anebo se schovává ve své ordinaci, kde pečuje o lidi postižené šokem. Působilo to smutně ji vidět, jak bloudí mezi místnostmi.

Žádné chemické látky mezi nimi neproudily a všiml jsem si, že když přicházím domů, tak na mě úpěnlivě čekají. Vládla velká prázdnota. Pa-

matuji si, že jsem měl pocit, jako bych se dusil. Když táta a kufr opustili dům, běžel jsem za nimi. Cpal kufr do zavazadlového prostoru, který nešel zavřít, protože kufr byl přeplněný. Chtěl jsem mu pomoci, ale táta mě odbyl, že je to příliš těžké. V okně jsem viděl máminy oči, jak nás sledují zpoza kuchyňské utěrky.

Tak takhle vypadá konec lásky. To jsem řekl Sofoniášovi. Je snazší natukat bolest do počítače, i když pokyn vymaž, ji nezruší.

V noci poté, co jsem se vzdal účasti v soutěži, jsem uslyšel cinknutí, kterým Sofoniáš oznamuje, že přišel mail.

Vyskočil jsem z postele a zase jsem nevěděl, v kterém z obou domů jsem.

Byla to kopie oznámení o zítřejším setkání, kde jsme se měli připravovat na soutěž odeslaná Gilovi304. Už jsem to chtěl vymazat, když vtom jsem si všiml, že dole je přidaná ještě jedna řádka. „Bez tebe to nebude ono.“ Podepsáno Tom, bez čísla. Sofoniáš uložil mail do speciálního balíčku, pro který jsme dosud nenašli žádný název.

Když jsem ráno oznamoval řediteli, že se vracím do školní reprezentace na soutěž, jeho tvář dostala výraz smajlíka a řekl:

„Létající vejce, to je váš cíl,“ a popřál nám úspěch.

Věta od Tom „Bez tebe to nebude ono“ mě hrála, jako by slunce začalo hřát teprve teď. Napsal

jsem tu větu ve všech existující fontech a měl jsem dojem, že i Sofoniáš projevuje nadšení. Podle mě je totiž i počítač schopen projevít nadšení.

Jistá znamení podpory jsem zaznamenal i u táty a mámy, ale to se asi spíš týkalo blížící se soutěže.

Zadání soutěže bylo nechat spadnout syrové vejce na pevný podklad z výše osmnácti metrů tak, aby se nerozbilo. V čem má být vejce zabalené? Jaký musí být obal, aby vejce vydrželo náraz? Porotci budou zkoumat, jestli nedošlo k podvodu a soupeř nehodil z výšky vejce uvařené. A kromě toho je třeba, aby rychlost pádu byla co největší.

Gil304 a Tom - pro mě už neměla za jménem žádné číslo - se dohadovali a hýřili nápady, jak postupovat.

Pojďme použít nejstarší padák, čtvercový šátek tak, jak to udělal mistr všech vědců Leonardo da Vinci.

Vejce se musí zabalit do bublinkové folie.

Připravíme obal z polystyrénu.

Přilepíme na vejce křídla.

Přípevníme vejce k balonu.

Obalíme ho do rozžvýkané žvýkačky.

Dáme ho do obalu, který vysteleme cukrovou vatou.

A je třeba připomenout, že i nejnepatrnější puklina nás může vyřadit ze soutěže.

Je to hrůza. Co na nás vymysleli.

Jak láska končí jsem pochopil naráz, když mi táta a máma řekli, že se rozcházejí...

TOM 48

